

„... arról vitatkoztak egymással, hogy ki a legnagyobb.” (Mk 9,34)

A tanítványok bizony versengtek, hogy ki a nagyobb közöttük. Mi is sokszor versengünk, előrébb akarunk jutni, növekedni akarunk. Kérdés, hogy ez jó, vagy rossz tulajdonság, hogy miben és hogyan akarunk előre lépni? Ha az isteni és egyben emberi (hiszen a képmásai szeretnénk lenni) kincset, értéket, értelmet akarjuk elérni, felfogni és megélni, akkor csak az önmagunktól az Isten felé, a másik ember felé fordulás útját járhatjuk. (De hogy még érdekesebb legyen a kép, az egészséges önszeretet lehet az alapja ennek a másokat szeretésnek.)

Ugyan nem ebben a részben beszél Jézus arról, hogy azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, hogy velünk tegyenek, de nagyon ide illik. Mert ez az egyedüli út, amelyen haladva növekedhetünk. Egyedül a szolgálatban érdemes és szabad korlátlanul növekednünk. Mert aki nem szolgál, hanem uralkodik, az látszólag előre tör, mások fölé kerül, de igazából elveszt olyan dolgokat, ami az ÉLETET jelenti. Nem tud másokat szeretni, ezért őt sem szereti senki. Nem tud közösségbe kerülni másokkal, ezért magányos lesz. Nem tud szabadon élni és cselekedni, mert állandóan félti az előjogait, a hatalmát.

A mások („kicsik, szegények, kivetettek”) felé fordulás, az őket befogadás, támogatás, segítség csak az első lépés a részünkről. Mert a valóságos „rászorulók”, „segítségre vágyók”, mi magunk vagyunk. Akiknek néha megadatik, hogy a nálunk tisztább, őszintébb életet élőkkel kapcsolatba kerüljünk, és az igazi értékeket meglássuk. Természetesen nem attól lesz valaki jó, hogy kicsi, szegény, vagy kivetett, de mégis ők azok, akiktől tanulhatunk. Akik másként látják az életet, akiket nem kötnek gúzsba a hatalom és a gazdagság mázsás súlyai.

Magyar Laci, JKT, Székesfehérvár